

تیم قهرمان فوتبال بازی‌های آسیایی ۱۹۷۴ تهران که تقریباً همان تیمی است که مقدامی جام جهانی ۱۹۷۴ رفت

گام اول

تجربه بزرگ

نیست. فرار نیست کسی را بالا یا پایین ببرد. تنها نگاهی ورزشی است به یک واقعه ورزشی و در نهایت مرور خاطرات نسل‌های گوناگون از غم‌ها و شادی‌هایشان. حال اگر در آستانه پایان «یازدهمین» تلاش - که امیدواریم کفه ترازوی آن پنجاه - پنجاه را به سمت موفقیت سنگین کند - این خاطره بازی و این نام‌ها کمکی به نسل فعلی هم کرد که چه بهتر! اما فراموش نکنید که مخاطب این داستان فقط شما مردم هستید.

دوره، نخستین تلاش یک کشور برای حضور در بزرگترین و بهترین جهانی فوتبال بود. ویتترینی که خیلی زود تبدیل به بزرگترین نمایشگاه بشری شد و امروز آن کشور کارنامه‌ای از ۱۰ تلاش دارد! و اینجا اصطلاح مشهور ۵۰ - ۵۰ وارد این پرونده مهم می‌شود! آن کشور در نیمی از تلاش‌هایش شاهد موفقیت را در آغوش کشید و صعود کرد و در نیم دیگر دستش از آن ویتترین جهانی کوتاه ماند. ۳ - این پرونده تنها یک خاطره‌بازی ساده است. هیچ سیاستی پشت آن

۲ - آمار، بهترین قاضی است، خالی از عواطف انسانی که تحت تأثیر احساسات قضاوت نمی‌کند. کاری با دوستی و دشمنی ندارد؛ اما از آمار می‌توان برای عدد بازی هم استفاده کرد! پس از ۹ دوره عمر جامی که به افتخار مؤسس فرانسوی «ژول ریمه» نام گرفت و طبق قانونی که روز اول همه قبول کردند که هر تیمی پس از سه بار قهرمانی مالک همیشگی آن است، فیفا تصمیم به برگزاری جامی جدید گرفت. در دهمین دوره از عمر جام جهانی و این دهمین

۱ - این داستان واقعی صعود است. از آن داستان‌ها که همیشه در دل مردم می‌ماند، نه آنها که در کتاب‌ها و بولتن‌های رسمی می‌نویسند! داستان یک صعود یک نام تکراری است، کتابی که معمولاً مسئولان به‌عنوان حاصل عملکرد و در دل بولتن کاری خود می‌نویسند. اما آنچه در دل مردم و علاقه‌مندان باقی می‌ماند گاه کیلومترها با خواست مسئولان تفاوت دارد؛ یک واقعیت از دو منظر متفاوت! پس این تیتیر، شما را به اشتباه نیندازد.